

seende, naar man ligefrem tænker paa at indrette en Art Tugthus, hvori disse Børn skulde isoleres. Det var Meningen, at der skulde høje Mure omkring o. s. v., og saadanne høje Mure ville jo være nyttige til at forhindre, at Børnene i saa rigeligt Antal løb bort fra Anstalten, thi det hændte jo desværre meget hyppigt, at Drengene løbe deres Vej. Jeg hævder altsaa, at Forstanderens Opfattelse med Hensyn til dette Byggeforetagende var af en saadan Art, at den øvrige Bestyrelse heldigvis ikke delte den og derfor foranledigede Forslaget helt omarbejdet, hvorefter det antagelig har faaet den Skikkelse, som det nu fremtræder i, og som jeg i øvrigt intet har at indvende imod. Jeg benytter Lejligheden til at forespørge, om der er foretaget en saadan Undersøgelse ved Bøggildgaard angaaende de Forhold, som jeg omtalte ved første Behandling, og som jeg nu atter har omtalt i Aften, da jeg tror, at det vil være heldigt, om man fra saa autentisk Side som Justitsministeriets kunde oplyse Offentligheden om, hvorledes Forholdene stille sig paa denne Anstalt, der har været Genstand for ikke saa lidt Kritik i Egnen. Og skulde det vise sig, at Forstanderen virkelig ikke er sin Plads voksen, vil jeg haabe, at Justitsministeren skridter ind og foranlediger, at denne store Statsopdragelsesanstalt faar en Bestyrer, der i enhver Henseende har den rette Forstaaelse af sin vanskelige og ansvarsfulde Gerning. Jeg haaber af Ministeren at kunne faa Svar paa, hvorvidt en saadan Undersøgelse er foretaget.

Justitsministeren (Zahle): Jeg har kun af Betænkningen Anledning til at omtale de Samraad, der have fundet Sted, da jeg kan glæde mig over, at Finansudvalget i sin Helhed har været saa velvilligt at tiltræde samtlige Forslag. Hvad de to Samraad under Nr. 77 og 78 angaar, kan jeg kun sige, at jeg med Interesse har paaheørt den meget ærede Ordførers Udvikling, og den af ham her paa Finansudvalgets Vegne udtalte Tanke skal blive tagen under Overvejelse. Hvad Samraadet under Nr. 81 angaar, gjorde den meget ærede Ordfører meget rigtigt opmærksom paa, at naar man vilde kræve højere Uddannelse af Personalet ved Sindssygeanstalterne end den, der nu kræves, vilde det blive forbundet med en Udgift for Staten. Men denne Udgift maa man vel heller ikke vige tilbage for. Jeg glæder mig meget over de Udtalelser, der her faldt

paa Finansudvalgets Vegne. Jeg har i Formiddags haft Besøg af Overlægen paa Middelfart Sindssygeanstalt. Han beklagede sig i høj Grad over at mangle det fornødne Opsynspersonale. De overordentlig daarlige Lokaleforhold derovre gjorde det nødvendigt at have noget mere Opsynspersonale end normalt, naar Forholdene skulde udvikle sig nogenlunde heldigt, og man ikke skal være nødt til at gribe til Foranstaltninger overfor de sindssyge, som Overlægen ikke kan billige. Det er klart, at naar Lokaleforholdene ere yderst slette, naar man maa samle et alt for stort Antal sindssyge i et enkelt Lokale og ikke har det nødvendige Personale og dog skal opretholde Respekten og Ordenen, kunne de faktiske Omstændigheder tvinge til i enkelte Øjeblikke at gribe ind paa en Maade, der maa misbilliges ud fra almindelige Betragtninger, men som man maa bære over med, naar man tager de konkrete Forhold i Betragtning. Dette beder jeg i det hele taget Hensyn til, naar man med Rette beklager sig over Tilstanden paa vore Sindssygeanstalter og den Maade, hvorpaa Personalet i enkelte Tilfælde kan optræde. Der ligger en stor Undskyldning for Personalet i de slette Forhold, under hvilke det virker. Hvis jeg maatte anse det for ganske nødvendigt til tredje Behandling at stille et Forslag om en lille Forøgelse af Opsynspersonalet paa Middelfart Sindssygeanstalt, haaber jeg efter de Udtalelser, der faldt fra den ærede Ordfører, at et saadant Forslag vil blive modtaget med Velvillie.

Jeg har kun tilbage af Betænkningen at omtale Samraadet under Nr. 86 om § 8 i Lov 14. April 1905 om Statsunderstøttelse til Sygehuse for tuberkuløse. Finansudvalget har ganske sikkert Ret i, at den nuværende Ordning ikke er heldig. Der er en ret betydelig Middelklasse, som paa den ene Side ikke kan finde sig i at skulle præstere den Attest for Mangel paa Evne til at holde Slægtinge paa et Hospital eller Sanatorium, men paa den anden Side meget daarligt have Raad til at betale den høje Betaling, der skal erlægges paa ikke-statsunderstøttede Anstalter, og jeg er ogsaa enig i Finansudvalgets Udtalelse, om man, naar Tuberkuloseloven revideres, ikke bør tage Hensyn dertil. En Revision skal, som Ordføreren ogsaa bemærkede, snart finde Sted. Loven skal forelægges til Revision inden Udgangen af 1911. De overordentlig rigtige Synspunkter, som Finansudvalget har anlagt paa denne Sag, skulle